

SEZÓNA

02

2025/26

FREDERICK V REŽII RADOVANA LIPUSE
MAKROPULOS MUSICAL UŽ NAPOSLEDY
JOSEF PEJCHAL JAKO MLADÝ FRANKENSTEIN

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJ!!
VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY

SCÉNICKÉ ČTENÍ

GRAND FESTIVAL KOMEDIE

ÚNOR

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE 1. 19.00

POCTA HANĚ HEGEROVÉ

Hluboký, temný hlas a intenzivní herecký projev Z. Němcové Šmejkalové, mistrovská klavírní hra D. Linhartové a rafinované bubenické rytmy J. Němce.

PONDĚLÍ 2. 10.00

K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.

ŠK

Příběhy tři hrdinů, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK

19.00

S. Moffat / NÁVŠTĚVA NA ZABITÍ

EPILOG

Současná komedie o překvapivé návštěvě, o které neplatí „host do domu, bůh do domu“. Hrají T. Medvecká, S. Laurinová, M. Ruml a další. Režie P. Khek. Divadlo Kalich, Praha

ÚTERÝ 3. 19.00

D. McCormick / HOUSLE

Zlodějičkovské komediální drama o dvou bratrech a jejich rodinném příteli. Hrají M. Hein, J. Langmajer a P. Liška. Režie L. Smoček. Divadlo Ungelt, Praha

STŘEDA 4. 19.00

CHYŤTE CHAPLINA!

KONEC 21.50

K

ČTVRTEK 5. 18.00

NÁHRADA
ZA 5.11.

VÁŇA

KONEC 20.15

N

PÁTEK	6.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 21.40	E
SOBOTA	7.	19.00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21.20	
NEDĚLE	8.	19.00	G. Aron / MŮJ BÁJEČNÝ ROZVOD		
Laskavá komedie věnovaná všem, kteří ne vlastní vinou zůstali sami. Všechny postavy této irské hry hraje E. Balzerová. Režie J. Kališová. Agentura Jan Balzer, Praha					
PONDĚLÍ	9.	18.00	VÁŇA	KONEC 20.15	X
ÚTERÝ	10.	19.00	VÁŇA	KONEC 21.15	A
ČTVRTEK	12.	19.00	F. Apke / SLEPICE NA ZÁDECH		
Bláznivá groteska o šilenství, k němuž vás dožene manželství. Muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? V hlavních rolích T. Dyková a V. Dyk. Režie J. Dulava. Divadlo Ungelt, Praha					
SOBOTA	14.	18.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 20.00	T
PONDĚLÍ	16.	17.30	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.		S
Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
ÚTERÝ	17.	19.00	PROTOKOL	KONEC 20.30 →	M
STŘEDA	18.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21.00	B
ČTVRTEK	19.	19.00	CIZINEC	KONEC 20.25 →	R
PÁTEK	20.	10.00	FREDERICK	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG
		19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 20.40	
SOBOTA	21.	19.00	FREDERICK	1. PREMIÉRA ➡ str. 8–10	P1
NEDĚLE	22.	19.00	FREDERICK	2. PREMIÉRA ➡ str. 8–10	P2
PONDĚLÍ	23.	9.00	E. A. Poe / A PALE GOLD RAVEN		ŠK
		11.45	Vstupenky prodává pořadatel akce – www.english-theatre.cz . TNT Theatre Britain		
ÚTERÝ	24.	9.00	A PALE GOLD RAVEN		ŠK
		11.45	A PALE GOLD RAVEN		ŠK
		17.30	PROTOKOL	KONEC 19.00 →	J
STŘEDA	25.	19.00	A. P. Čechov / RACEK		Q
Ikonická hra, která rozvíjí téma neopětované lásky a uměleckého sporu mezi mladou a stárnoucí generací. Hrají J. Plodková, V. Vondráček, J. Matoušková, J. Vyorálek a další. Režie J. Havelka. Divadlo Na zábradlí, Praha					
ČTVRTEK	26.	18.00	FREDERICK		Z
PÁTEK	27.	10.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 12.00	ŠK
		18.00	MAKROPULOS musical	KONEC 20.20 DERNIÉRA ➡ str. 18–19	
SOBOTA	28.	18.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 20.40	U

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	2.	19.00	V. Klimáček / INFLUENCERKY	EPILOG 	
			Inscenované čtení komedie ze sociálních sítí, ve které se tři dámy nebojí jít s „kůží na trh“. Účinkují R. Chvalová, L. Mecerodová a K. Šafránková. Režie K. Zhyrov.		
ČTVRTEK	5.	8.30	C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ		ŠK
		10.00	Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK		
		19.00	GEFÜHL UND CIT	EPILOG 	
			1. česko-německý kabaret, v němž se herci, kteří se všichni pohybují v německy mluvícím multikulturním prostředí, zamýšlejí nad tím, co je vlastně spojuje. Účinkují R. Horák (CZ), S. Ofner (D) a P. Schenker (CH). Das Thema / To téma, Praha (dvojazyčně)		
ÚTERÝ	10.	19.00	BANG	KONEC 20.40 →	F ₁ +F ₂
ČTVRTEK	12.	19.00	BANG	KONEC 20.40 →	C ₁
ÚTERÝ	17.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 20.55	
ČTVRTEK	19.	19.00	VOLÁNÍ RODU	KONEC 20.00 →	K ₂
NEDĚLE	22.	15.00	J. Vlčková – P. Jurková / INDIÁNI ZE ŠUPLÍKU		
			Příběh plný indiánských písniček a rituálů! <i>Pro děti od 5 let.</i> Divadlo Láryfáry, Praha		
PONDĚLÍ	23.	8.30	INDIÁNI ZE ŠUPLÍKU		ŠK
		10.00	INDIÁNI ZE ŠUPLÍKU		ŠK
ÚTERÝ	24.	20.00	L. Macháčková / HISTORKY ALL INCLUSIVE		
			3D verze knihy plné bizarních historek z cest, a to i z těch životních. Dozvíte se, kdo je to mentální Pražák, jaké typy lidí zaručeně potkáte u hotelové snídaně nebo jak přežít cestování s mámou... Účinkují M. Lánská nebo A. Novotný. LiStoVaNí		
ČTVRTEK	26.	19.00	RENATA DRÖSSLER – NELITUJI aneb Zpověď obyčejné ženy		
			Nový projekt známé šansoniérky o odvaze být sám sebou, o láskách a zradách...		

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	3.	19.00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	HRADEC KRÁLOVÉ	HK
STŘEDA	25.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	CHOCEŇ	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

É.-E. Schmitt / **FREDERICK**

 str. 8–10 **PREMIÉRA**

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédericka Lemaître (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu. Tento věhlasný herec byl extravagantní bohem, hráč, svůdník i revolucionář a dveřmi jeho šatny se míhaly ctitelky a milenky. Když se však octl tvář v tvář skutečné lásce, uvědomil si, že neunese její tíhu... Hra o něm vzbuzuje obdiv, smích i dojetí a je poctou divadelním múzám. V titulní roli L. Špiner. Režie R. Lipus.

T. Letts / **PROTOKOL**

Nelítostná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinou historií, zkoumající dvojí pohled na historii, respektive manipulaci s ní. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Tyc.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham

MAKROPULOS musical str. 18–19

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

M. Brooks – T. Meehan str. 12–16

MLADÝ FRANKENSTEIN

Bláznivě komediální muzikál. Kvůli dědickému řízení přijíždí do Transylvánie vnuk vědce Victora von Frankenstein. Přestože se mladý Frankenstein od bláznivých pokusů svého děda celý život distancuje, geny se nakonec nezaprou... Hrají J. Pejchal, M. Sikorová, L. Špiner a další. Režie P. Gazdík.

A. P. Čechov – K. Jandáčková / **VÁŇA**

Nová adaptace světové klasiky o lásce, nenaplněných touhách a dvou výstřelech, které minou cíl. Hrají P. Borovec, K. Šafránková, M. Sikorová, J. Láška, M. Mejzlík a další. Režie K. Jandáčková.

M. von Mayenburg / **BANG**

Černá komedie o malém tyranovi. Ralf Bang je bílý heterosexuální muž, který má pocit, že je pánem tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let! Jeho vzestup je nevyhnutelný, je připraven porazit všechny, kteří se mu postaví do cesty... Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním herci a všestranném tvůrci. Buřinka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin, který přinášel spoustu legrace. Ale pak je tu ten druhý, kterého moc neznáme. Bez buřinky, v padnoucím obleku, s plachým úsměvem... V hlavních rolích J. Hába, L. Špiner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

L. Rosten – M. Hanuš **PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD**

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuky cizí řeči v newyorské večerní škole. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mě dětství v socialismu. Retro-komedie plná nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

E. Říhová / **VOLÁNÍ RODU**

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládnou. Hrají L. Mecerošová, K. Šafránková, J. Hába, J. Láška a Š. Pospíšil. Režie E. Říhová.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

Současná komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večere. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láška a P. Borovec. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020! Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži, v níž nechybí ani pořádná love story. Hrají L. Špiner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

A. Camus – D. Šiktanc / **CIZINEC**

Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhat sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

O. Brousek – R. Balaš str. 7

DO NEBES!

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie R. Balaš.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večere. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láška a P. Borovec. Režie P. Novotný.

P. Abraham – M. Mejzlíková **S ČERTY NEJSOU ŽERTY**

Čertovsky komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láška nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volně pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průšviháře Norberta Intrubise odehrávající se tentokrát na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láška, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

DIVADELNÍ PLES, FOTO J. ŠEJKORA

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA **14.** 19.00

DIVADELNÍ PLES KOMEDIE

Slavnostní báľ VČD s vyhlášením nejoblíbenějších herců roku 2025. K tanci a poslechu budou hrát UŠÍ Music Band a 7Hz, svou taneční show představí L. Bartuněk s K. Bartuněk Hrstkovou. Vystoupí i PS Hroch, kouzelník D. Kopecký a úspěšný taneční pár J. Bělohávek a J. Boháčová. Hosty čeká tradiční bohatá tombola a přehlídka divadelních kostýmů. Moderovat budou dvojice M. Sikorová – Š. Pospíšil a K. Šafránková – J. Hába.

NEDĚLE **22.** 17.00

MLADÝ FRANKENSTEIN

SOBOTA **28.** 19.00

DO NEBES!

🔗 str. 7

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ **23.** 19.00

Y. Lazarov / IGLŮ

PREMIÉRA 📖

Scénické čtení poetické hry o svérázně lásce, fantazii, touze a útěku z reality. Hrají E. Lásková a J. Augustin j. h. Režie J. Doležal. Cyklus INprojekty

ČTVRTEK **26.** 19.00

RENDEZVOUS S GOOD SEASON

Hudební večer, který vás zavede do kouzelného světa francouzských písní v podání pardubické kapely Good Season.

NEDĚLE **29.** 15.00

C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

MUZIKÁL DO NEBES! OPĚT NEJOBLÍBENĚJŠÍ INSCENACÍ ROKU

Po silvestrovském představení muzikálové komedie *Noc na Karlštejně* ředitel divadla Petr Dohnal vyhlásil výsledky divácké ankety o nejpopulárnější inscenace roku 2025.

Na křídlech blériota na vrchol žebříčku divácké oblíbenosti stejně jako v minulém roce vzlétl muzikál **DO NEBES!**, jehož ústředním hrdinou je pardubický rodák Jan Kašpar. Muzikálové zpracování šťastné části života nejznámějšího z prvních českých aviatiků vzniklo přímo pro náš soubor. Libreto napsal režisér a choreograf Radek Balaš, jenž svůj text na velkém jevišti Městského divadla také inscenoval. Hudbu složil jeho dlouholetý spolutvůrce, herec a skladatel Ondřej Brousek. Inženýra Kašpara ztvárňuje Štěpán Pospíšil, po jeho boku vystupují Petra Janečková, Eliška Jechová, Jan Musil, Josef Pejchal, Ladislav Špíner a další. Orchestrální hudbu nahrála Komorní filharmonie Pardubice pod vedením dirigenta Jana Kučery.

O úspěšnosti muzikálu o pardubickém průkopníkovi letectví svědčí i zájem virtuální divadelní knihovny Dramox, která záznam inscenace umístila do své rozsáhlé databáze – nyní je tedy *Do nebes!* k vidění nejen na prknech VČD, ale také online v pohodlí našich domovů.

Na stříbrnou příčku diváci vynesli bláznivou sci-fi komedii **Atomová kočička**. Původní text Tomáše Dianišky o jednom nečekaném výletu do minulosti upravil a na velké jeviště Městského divadla převedl režisér Robert Bellan, který je podepsán pod pardubickými diváckými hity *Normální debil 1 a 2* nebo *Velká bankovní loupež*. Hlavní trojici studentů katedry aplikované fyziky, kteří si zahrávají s časoprostorem, ztvárňují Karolína Šafránková, Petr Borovec a Josef Láska.

Z loňského druhého místa na třetí klesla inscenace hry Christine Mary Dunford **Pořád jsem to já** vzniklé podle románu Lisy Genovy. Inspirativní příběh ženy, která i přes postupující Alzheimerovu nemoc touží zůstat sama sebou, režírovala Kateřina Dušková. V hlavní roli exceluje Petra Janečková, která se za ztvárnění postavy Alice dostala do užší nominace na činoherní Cenu Thálie 2024. Skvělou oporou jí na jevišti jsou Eliška Lásková coby alter ego Alice nebo Tomáš Lněnička v roli jejího muže Johna.

Cenu novinářů za rok 2025 obdržela adaptace Čechovova *Stryčka Váni* s názvem **Váňa**, kterou pro VČD připravila režisérka Kasha Jandáčková, podepsaná také pod originální úpravou Maryši bratří Mrštíků.

Ve zcela současném provedení světové klasiky o lásce a ne-naplněných touhách hrají Petr Borovec, Karolína Šafránková, Martina Sikorová, Martin Mejzlík, Josef Láska a další.

Nejnavštěvovanějším titulem VČD roku 2025 se podruhé za sebou stala adaptace slavné filmové pohádky Jiřího Justa a Hynka Bočana **S čerty nejsou žerty** v režii Petra Novotného, kterou během roku zhlédlo 14 611 diváků (o 1 013 více než vloni).

Závěrem každoroční statistika – v roce 2025 Východočeské divadlo na svých domovských scénách a na zájezdech uvedlo 467 představení, doprovodných akcí a workshopů, kterých se účastnilo celkem 135 367 diváků. Znovu jsme tak obhájili titul nejnavštěvovanějšího jednosouborového regionálního divadla. RaS

↓ DO NEBES! – INSCENACE ROKU 2025, FOTO P. ŠEDIVÝ

R. LIPUS NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE FREDERICKA. FOTO P. ŠEDIVÝ

S RADOVANEM LIPUSEM O DŮLEŽITOSTI CIKÁD

Divadelního, televizního a rozhlasového režiséra RADOVANA LIPUSE vítáme v našem divadle po čtvrté. Poprvé zde inscenoval tragikomedii rakouského dramatika Arthura Schnitzlera (1862–1931) *Duše* – krajina širá, podruhé komorněji laděné drama současného anglického autora Richarda Beana (* 1956) *Až na věky* a naposled novou hru Lenky Lagronové (* 1963) *Jako břitva*. Nyní ve VČD připravuje inscenaci *FREDERICK*, dramatický obraz na motivy života a díla ikony francouzského romantického herectví Frédérica Lemaîtrea. Autor hry, žijící francouzsko-belgický spisovatel Éric-Emmanuel Schmitt (* 1960), napsal *Fredericka* pro Jeana Paula Belmonda. V inscenaci Městských divadel pražských, kterou v roce 2004 režíroval Milan Schejbal, hrál titulní postavu Boris Rösner. Od jeho smrti se hra na české scéně neobjevila. K uvedení ve VČD ji navrhl Radovan Lipus a do titulní role obsadil Ladislava Špínera. Nápad ovšem nespádl z nebe, předcházelo mu hledání s úvahami o řadě jiných dramatických titulů.

Radovane, v jisté fázi našich dramaturgických debat, ses zmínil o tom, že se z českých divadel vytrácí francouzská dramatika. Napadá tě proč?

Nejen dramatika z divadel, vytrácejí se i francouzské filmy z kin a televize, stejně jako se vytrácejí italské filmy, které významně utvářely náš kulturní obzor. Vytrácí se i francouzská literatura, v knihkupectvích je mnohem více knih amerických nebo skandinávských. Souvisí to s dobou, s proměnou společenské situace a s ústupem francouzského jazyka z veřejného prostoru. Francouzština dnes nemá zdaleka to postavení, jaké mívala. Svět se zjednodušuje, zrychluje, možná hrubne. Čas na francouzský esprit, perlivost, na francouzské bonmoty bohužel pomijí ve prospěch drsné, rychlé akce, úderu, expresivních výrazů. Stálo by to za obecnější zamyšlení, za diplomovou práci, ale je to prostě tak.

Mám dojem, že i dříve tak oblíbené komedie Georgese Feydeau nebo Eugèna Labiche už jsou méně vyhledávané. Je to tím, že život dnes je už natolik jiný a žitý v jiných realitách?

Souvisí to s proměnou vnímání, ale i s určitou proměnou vizuality. Francouzské komedie vždycky měly vizuální šarm, souvisely s kostýmovou elegancí, s tím, jak člověk vypadá. Jak se jeví a kým se chce jevit. V době, která velkou část národa unifikovala do tepláků na dvacet čtyři hodin denně, bez rozlišení, jestli jdu do města, nebo běhat do parku, ztrácíme smysl pro vějře a vnímáme už jenom údery a kopance. Ztrácíme smysl pro jemnost, půvab, poezii, drobný vtíp. Nemáme cit pro náznak, všechno musí být explicitní, doslovené. Ale samozřejmě to souvisí i s tím, co jsem řekl před tím. Francouzština jako jazyk je teď na ústupu, vácuje ji angličtina. Vnímáno v širším kontextu, i německá dramatika se na našich jevištích objevovala málo ještě dlouho po válce. Teď se něco podobného děje ruské

kultuře. Protože z logických důvodů nechceme slyšet ruštinu. Je nám protivná, protože je to jazyk agresora, okupanta. Vždycky to má nějaký kontext historicko-společensko-kulturní. Je to téma na esej.

Ve tvém režijním repertoáru se francouzská dramatika objevuje poměrně často. Máš k ní specifický vztah?

Jsem frankofil. K Francii a francouzské kultuře jsem měl vztah od mala. Na gymnáziu jsem si ke studiu vybral francouzštinu a potom už se mnou šla životem a otvírala mi dveře. K francouzským autorům jsem měl vždycky blízko a inscenování jejich textů se věnuji docela soustavně. Ať je to klasika, jako jsou Molière, Musset, Marivaux, Lesage, nebo moderní dramatika – Georges Neveux, žijící autoři Cyril Gély, Éric-Emmanuel Schmitt, je mi to blízké. Samozřejmě každá jazyková kultura má v sobě něco specifického, co jiná kultura nemá. Proto je dobré mít široké spektrum a uvědomovat si to. Z každé kultury se něco dozvíme, pokaždé z trochu jiného úhlu pohledu a s důrazem na něco jiného. Je dobré vnímat to v té šíři a nezavírat si žádná vrátka. A jak říkám, frankofonní kultura vstupuje ve světovém kontextu do pozadí, a proto chci být tak trochu jejím advokátem. Je třeba si uvědomit, že to není zdaleka jen kultura francouzská. Patří tam Afrika, Kanada, Belgie, Nová Kaledonie... je to velká světová záležitost.

Titul k inscenování jsme hledali docela dlouho a pročteli jsme dost textů. Jak tě nakonec napadl právě Frederick a čím tě láká?

Hledali jsme spolu hru s velkým obsazením, protože máme k dispozici celý soubor, a chtěli jsme, aby to byla hra divácky přitažlivá. Kolem toho jsme kroužili a mně se tam promítla Francie a vzpomněl jsem si na Fredericka. Je to hra, která tematizuje divadlo a herectví, také umění a smysl umění jako takového. Ve hře se

cituje La Fontainova bajka o pracovitém mravenci a cikádě, která „jenom“ zpívá. My jsme ty cikády, které dělají zdánlivě neužitečnou práci, a podle mravence bychom měli v zimě zmznout, protože jsme nebudovali, nelovili, nesbírali zrna. Ale ti lidé, kteří pracují v potu tváře jako mravenec, stavějí domy a železnice, vyrábějí užitečné věci pro nás všechny, si ke svému odpočinku po práci pustí film nebo jdou na koncert. Anebo třeba hrají počítačové hry, které taky musel někdo vymyslet a animovat. A když jdou na fotbal a fandí sportovcům, tak se taky těší ze soubyznysu. Myslím si, že koexistence mravenců a cikád je tu odnepaměti. Svět nemůže být bez mravenců. Bez cikád být může, ale zcela jistě by to byl svět velice smutný.

Tvá poslední inscenace, kterou uvádí Národní divadlo v Brně, se jmenuje Lidovky jdou do řiti a je to, cituji z anotace, „scénická koláž o zanikání tištěného světa, vytrácení jisté části kultury a přerušování tradic“. Jak ty osobně prožíváš zanikání nejen tištěného, ale všeho toho pro nás tradičního světa?

S nostalgií, teskností a lítostí. Jsem člověk papíru a textu, miluju knihy, dopisy, pohlednice, noviny a papírové mapy, nemám mobilní telefon. Samozřejmě respektuji internet a využívám ho, mám rád maily a chápu jejich smysl. Ale když se úplně všechno překlopí jenom do jedniček a nul a bude pouze na paměťových úložištích v elektronice, tak jednou přijde blackout a celý náš svět zmizí. A myslím si, že půvab rukou psaného vzkazu, lístku nebo jízdenky, na kterou si někdo z dlouhé chvíle nakreslí obrázek nebo z ní udělá origami, nenahradí mobil ani tablet dvacáté generace.

Máš velmi citlivý, vytříbený smysl pro styl. Jak se vyrovnáváš se současnými trendy v divadle, které – ne vždy, →

ale často – otevírají dveře všemu, co je na jevišti možné, bez ohledu na určitost a řád?

Ty mi dáš... Divadlo je vždycky odrazem nebo ozvukem něčeho kolem nás. Pomáhá nám uvidět něco, co nevidíme v chaosu a zmatku světa, pomáhá nám zaostřit.

Jako lidstvo jsme se dostali do fáze, kdy skoro všechno můžeme, dovedeme. Dokážeme manipulovat s geny, s DNA na nejnížší mikroúrovni, zároveň jsme zdatní v pronikání do makrosvěta, do vesmíru, posíláme tam Hubbleovy teleskopy a sondy. A ještě jsme si pozvali na pomoc umělou inteligenci, aniž bychom stihli zvládnout tu svoji přirozenou. Naše možnosti exponenciálně narůstají. Jenže ne všechno, co můžeme, bychom měli, myslím si. Narůstá rozpor mezi tím, co dokážeme, a tím, co je dobré, správné. Nestačíme se divit, čeho jsme mocní, a zapomínáme při tom rozlišovat, co je ještě dobré, a co už ne. A divadlo to odráží. Co všechno dnes dokážeme na jevišti, ještě nedávno nebylo myslitelné – projekce, světelné efekty, live cinema, nepochybně se dočkáme v divadle i 3D brýlí... Ale základem divadelního sdělení vždycky bude herec a jeho dialog s druhým hercem a jejich dialog s divákem. A to bude čím dál luxusnější. Jestli

bude umělá inteligence schopná nahradit všechno, tím bude vzácnější živý kontakt, jenom oči, uši a srdce v reálném čase tady a teď, když jsme spolu v jednom prostoru. Ale to je jenom technická stránka věci. A s ní souvisí samozřejmě otázka témat a vyjadřovacích prostředků. V hlavě se nám urodí spousta myšlenek a dojmů. Ale jsme myslící bytosti a nemusíme úplně všechno ventillovat ven. Nemyslím si, že by divadlo mělo mít nějaká tabu, ale mám někdy pocit, že se na jevišti sděluje někdy všechno, co autory a tvůrce jen tak napadlo, a nejsem si jist, že je to správné. Někdy se ztrácí rozdíl mezi upřímností a neomaleností, někdy až vulgaritou, prázdnotou a tupostí. Divadlo by samozřejmě mělo umět věci pojmenovat, i ty nepříjemné, ale ne bez rozmyslu a beze smyslu. Myslím, že se divadelní sdělení často dostává do polohy vychýlené extrémním směrem, na druhou stranu od kýče. Kýč je lež, předstírání nějaké selanky a harmonie. A na druhé straně je kýč opačného znaménka: tvrzení, že všechny vztahy jsou toxické, všechny děti byly šikanované a zneužívané, muži mají jen a jen toxickou maskulinitu a ženy mají popírat svou ženskost... To je taky lež a předstírání. Jistěže nesmíme zapomínat na věci bolavé a špatné, ale netvářme se, že je špatné úplně všechno.

Vyučuješ na DAMU, takže jsi ve stálém kontaktu s mladými adepty divadelnictví. Umějí a chtějí naslouchat?

Je to zajímavá zkušenost. Někdy mám pocit, že se naše světy hodně rozpolují. Technologický pokrok rozděluje generace mnohem rychleji než dřív. Generační rozdíl dnes není jen mezi studenty a mnou, je už mezi osmnáctiletými a třicetiletými. I osmnáctiletí a čtrnáctiletí už mají jiný jazyk, poslouchají jinou hudbu, sledují jiné filmy. Mají rozdílný referenční okruh. Najít nějaké průsečíky a komunikační jazyk je čím dál těžší. U některých studentů mám občas bohužel pocit, že nemají dar být diváky, nepociťují rozkoš z vnímání umění a stávají se z nich ideologové. Naše generace je na to citlivá, děsí nás to, protože jsme zažili, když se nehodnotí umělecká stránka díla, jeho estetická a myšlenková hodnota, ale zaujímá se primárně ideologické stanovisko. Setkal jsem se studentkou, která odmítala zhlédnout gotický interier kostela jen proto, že měla militantní odpor k církvi. Narazil jsem na pobouření studentů, když jsem se při výkladu nějakého filmu zmínil o vynikajícím „černošském herci“. Viděli za tím rasismus. Vůbec nedokázali zhodnotit herecký výkon, ale řešili ideologii. Naštěstí se zatím vždycky nakonec objeví víc lidí, kteří naslouchat chtějí. Když se se studenty na něčem potkám, je to velmi inspirativní a přínosné i pro mě. Snažím se jim mimo jiné zprostředkovávat československé filmy šedesátých let, protože je pokládám za důležité. Žádný z mých studentů se nevyhne filmu Ivana Passera *Intimní osvětlení*, který je zásadní pro českou kinematografii a dá se na něm hodně ukázat a naučit. Oni pak dostanou zadání natočit svůj vlastní den „v intimním osvětlení“ a vznikají velmi zajímavé věci. Je to pro mne nesmírně podnětné. Mám teď právě moc dobré studenty, kteří mě naplňují opatrným optimismem.

JaP

↓ PŘEDSTAVITEL TITULNÍ ROLE L. ŠPINER S T. LNĚNIČKOU A A. POSTLEREM NA PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE HRY *FREDERICK*, FOTO P. ŠEDIVÝ

Životní jubileum JANA HYHLÍKA

17. prosince oslavil významné životní jubileum bývalý člen uměleckého souboru VČD i jeho ředitel JAN HYHLÍK. Ještě jednou přejeme štěstí, radost, optimismus, a především pevné zdraví!

Jan Hyhlík se narodil 17. prosince 1945 v Praze, kde také absolvoval DAMU. Prvních pět profesionálních hereckých let strávil v Hradci Králové, odkud na dvanáct roků zamířil do Krajského divadla v Kolíně. Přes krátké zastavení

v Satirickém divadle Večerní Brno přišel poprvé do Východočeského divadla, jehož se za čas stal ředitelem (1987–1990). Posléze odešel opět jako ředitel do Divadla pod Palmovkou, ale už v roce 1992 se do Pardubic vrátil.

VČD byl poté věrný až do svého odchodu do důchodu.

Od roku 1995 také působil jako externí moderátor na stanici Vltava Českého rozhlasu.

Vynikal především v rolích, kde mohl uplatnit přednosti svého sytého hlasu, schopnost přednesu, kultivovaného mluvního projevu či distingovaného a noblesního jednání.

RaS

RODINNÝ PODNIK, 2015, FOTO R. KALHOUS

OTHELLO, 2016, FOTO J. FAUKNER

NAHÁ S HOUSLEMI, 2010, FOTO L. FORMÁNEK

NA MISKÁCH VAH, 2005, FOTO J. ADAMEC

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

O třetím adventním víkendu v sobotu 13. prosince jsme našim abonentům a divákům s předstihem nadělili vánoční divadelní dárek v podobě velkolepé broadwayské show, která musela nadchnout nejen fanoušky výpravných muzikálových projekcí. Režisér **Petr Gazdík** s naším souborem a řadou externistů nastudoval parodický muzikál **MLADÝ FRANKENSTEIN** z pera slavného amerického herce a režiséra **Mela Brookse** (podepsaného také pod známými Producenty) a **Thomase Meehana**.

Sedmitýdenní náročné zkoušení – na jevišti, před zrcadlem v baletním sále i při korepeticích u piana – o premiéře přineslo své ovoce a vyústilo v jednoznačný SUKCES! Bouřlivá děkovačka a ovace diváků ve stoje tentokrát jistě patřily nejen všem na jevišti, ale také celému týmu v zákulisí, který stojí za úchvatnou výpravou, světly, zvukem... Pokud byste chtěli nasát atmosféru Broadwaye, nekupujte letenky do New Yorku, stačí vám vstupenky na pardubického Mladého Frankenstein!

RaŠ

↑ MARTINA SIKOROVÁ (INGA), JOSEF PEJCHAL (FREDERICK FRANKENSTEIN) A LADISLAV ŠPINER (IGOR) FOTO JAN HROMÁDKO

↑ PREMIÉROVÉ PUBLIKUM ODMĚNILO HLAVNÍ HVĚZDU VEČERA JOSEFA PEJCHALA DLOUHOTRVAJÍCÍM POTLESKEM I VÝKRÍKY NADŠENÍ.

↑ PŘED DIVÁKY PŘEDSTOUPILI TAKÉ DRAMATURGYNĚ ANNA ZINDULKOVÁ HLAVÁČKOVÁ, SCÉNOGRAF PETR HLOUŠEK A REŽISÉR PETR GAZDÍK.

↑ LADISLAV ŠPINER A CHOREOGRAF MICHAL MATĚJ UŽ NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER.

↑ POPREMIÉROVOU OSLAVU SI NENECHALI UJÍT ANI MARTINA SIKOROVÁ A JIŘÍ HÁBA.

↑ DAGMAR NOVOTNÁ SI VE FOYER VYSLECHLA ŘADU GRATULACÍ, MEZI NIMIŽ NECHYBĚLA ANI TA OD ŘEDITELE VČD PETRA DOHNALA.

↑ A SPOKOJENÍ BYLI I MARTIN MEJZLÍK S DCEROU ZUZANOU, KTERÁ V MLADÉM FRANKENSTEINOVÍ TAKÉ ÚČINKUJE.
FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

J. PEJCHAL S E. JECHOVOU, A. KANÁKEM A J. HÁBOU V MLADÉM FRANKENSTEINOVÍ. FOTO J. HROMÁDKO

ŽIVOTNÍ ROLE BERU JEN V ŽIVOTĚ, NE V PRÁCI, ŘÍKÁ JOSEF PEJCHAL

V minulém čísle Sezóny jsem slíbila rozhovor s hercem JOSEFEM PEJCHALEM, představitelem titulní role našeho nejnovějšího muzikálu Mladý Frankenstein. Jeho premiéra byla pro diváky takovým pomyslným vánočním dárkem, velkou porcí zábavy, kvalitní hudby a skvělých hereckých výkonů, to vše v režii Petra Gazdika. A protože sliby se mají plnit (nejen o Vánocích), můžete si nyní přečíst, jak jsme si, především o zkoušení náročného muzikálu a jeho premiéře s Pepou mezi svátky popovídali.

Pomalou se ti blíží takový pomyslný pracovní milník – čtvrt století tvého angažmá ve VČD. Za sebou máš spoustu krásných rolí a já bych si dnes chtěla popovídat hlavně o té tvé nejčerstvější. Ředitel divadla a tvůj herecký kolega Petr Dohnal označil roli Fredericka Frankensteinova za jednu z těch, o kterých se později mluví jako o životních rolích. Co myslíš, je, nebo bude to tak?

To je pohled Petra Dohnala, já takto role nenazývám. Je to role krásná a já děkuji Petrovi Gazdíkovi i Petrovi Dohnalovi za příležitost a důvěru. Přesto „životní role“ беру jen v životě, ne v práci.

Brooksův muzikál je pro činoherní soubor opravdu velké sousto, ale troufám si říct, že se zkušenostmi, které máme, s velkou pomocí režiséra Petra Gazdíka, a hlavně s vašimi hereckými kvalitami jsme obstáli na jedničku. Jak to celé vnímáš teď po premiéře ty?

S výzvou velkých muzikálů pardubického divadlo koketuje už mnoho let a je to něco, co se mi na pestrosti nabídky titulů zde líbí. Vlastně od mých prvních dnů, kdy jsem přišel a nastoupil do muzikálu Šumař na střeše a Sugar. Taktéž jsem zde v té době mohl vidět velmi zdařilý muzikál Pokrevní bratři. V našich činoherních možnostech se snažíme o co nejlepší provedení těchto náročných muzikálových titulů i nadále.

Jak si vede Frederick Frankenstein ve srovnání s jinými tvými muzikálovými výzvami, jako by například Don Lockwood ve Zpívání v dešti nebo Clifford Bradshaw v Cabaretu, případně Limonádový Joe či jedna z tvých nedávných velkých rolí – František Kašpar, otec slavného aviatika v diváckém hitu Do nebes!?

Za každou z těchto rolí byla pro mě obohacující spolupráce a každá z těchto rolí pro mě byla milá a velmi rád si zpětně vzpomenu. Pokud si rádi vzpomenu i někteří diváci, budu jen potěšen.

Jsi velmi zodpovědný, a proto jsi možná na začátku trochu váhal, jestli takový úkol zvládneš. Po několika reprízách na tebe slyším ale jen samou chválu. Co bys řekl ty sám, byly ty obavy z dnešního pohledu zbytečné?

Určitě bych dovedl být ještě zodpovědnější a staral se o své tělo a hlas více, protože to tyto role vyžadují. Na druhou stranu mám také svůj další život v činohře i mimo divadlo a na tyto své „životy“ bych nerad pozapomněl, což se mi v průběhu zkoušení Mladého Frankensteinova několikrát přihodilo. Vše šlo stranou kvůli této roli, ale bylo to nutné, protože to, a i mnohem více, po herci sama vyžaduje.

Po premiéře se ke mně zatím dostávají jen samé dobré ohlasy, co říkají lidé tobě? Například přátelé, kteří už Frankensteinova viděli, rodina? Vzal jsi, nebo vezmeš děti?

Část rodiny už mě zhlédla, další se na to chystají. Ale s dětmi na to pospíchat nebudu, klidně si mohou trochu počkat a později některé situace více ocení.

V jednom rozhovoru jsi řekl, že se snažíš udělat z každé role svoji nejoblíbenější. Jak je to v případě Fredericka?

Přistupuji k ní úplně stejně a jen doufám, že bude bavit i diváky?!

Tak o tom nepochybuji. Jak ti sedí místy specifický humor autora Mela Brookse?

To jsou právě ty věci, které naše děti ocení později. Ale své diváky si to jistě najde.

Myslím, že standing ovation na premiéře byla důkazem, že jich nebude málo. Co bylo pro tebe při zkoušení tím nejtěžším úkolem? Písňe, choreografie, step? Protože ve všech disciplínách působíš naprosto přesvědčivě.

Některé role bývají náročné více pěvecky, jindy herecky a někdy více fyzicky. U mnoha je to kombinace všeho, víceméně.

A v tomto kontextu mi přijde role Fredericka Frankensteinova kombinací všech složek, a to spíš více než méně. A rozhodně zde nemohu polevit, nebo dokonce něco podcenit. Vše v rámci mých schopností a síly. Někdy i nadto.

Celé zkoušení náročné inscenace probíhalo v laskavé atmosféře, kterou je režisér Petr Gazdík pověstný. Jeho kolegové choreograf Michal Matěj a Karel Škarka, který se postaral o vokální nastudování, jsou taky velcí pohodaři. Navíc se vše stihlo skutečně včas a na tak velký projekt vlastně v klidu. Trošku s nadsázkou by se dalo říct, že jsme už v generálovém týdnu neměli co dělat. Jak se na to díváš ty?

Rozhodně chci ocenit celý tvůrčí tým, kde bych vyzdvihl opravdu všechny. Zkoušení jednoduché nebylo, text jsme dostali až v den jeho zahájení. Také hudba a hudební „vampy“ nebyly sladěny s textem, a to zkoušecí náladě nepřidá. Taktéž většina brněnského týmu měla v průběhu zkoušení mnoho povinností na své domácí scéně – třeba samotný Petr Gazdík zkoušel hlavní roli v muzikálu Bídníci několik týdnů před naší premiérou v Pardubicích. Taktéž naše pardubická četnost představení v měsíci nebyla snadná v kombinaci s časově náročným zkoušením. Všichni byli skvělí a obětiví, ale určitě bych si dovedl představit klidnější zázemí pro zkoušení tohoto muzikálu. Teď záleží i na tom, jak často budeme moci toto představení hrát, aby bylo stále živé, protože není nic horšího, když takto náročný muzikál musíme hrát po dlouhé době a jen občas. To by nebylo šťastné pro nikoho, pro diváky ani pro nás.

Často jezdíš do Prahy dabovat. Jak lze dabing skloubit s profesí herce na plný úvazek v Pardubicích?

Dabing, a nerad bych zapomněl na práci pro rozhlas, je krásná herecká disciplína, a pokud mi zdraví, divadlo a příležitosti dovolí, rád bych v něm pokračoval a pracoval na této nekonečné práci s hlasem. Na plný úvazek ale tuto práci dělat nemohu a ani nechci, protože bych nemohl hrát a žít v Pardubicích. Je to jednoduché. Kdo chce dělat dabing, musí být tam, kde se dělá. Takto je to pro mne krásné pracovní osvěžení a jsem vděčný rodině a divadlu, že ve svém volném čase mohu jezdit i nadále.

Například dabování zahraničních seriálů ovšem vyžaduje jistou kontinuitu, dabing na tebe nepočká, i když zrovna zkoušíš náročný muzikál, kterému věnuješ skoro veškerý svůj čas...

Pokud chci dělat svou práci pořádně, vyžaduje to čas. Je to stejné pro zkoušení i dabing. A protože jsem věděl, že ten svůj volný čas v době zkoušení tohoto náročného muzikálu pro dabing nabídnout nemohu, musel jsem

leccos odmítnout. Protože právě průběžné dabování seriálu, kdy se musí dabovat každý týden několik dílů a nejde vše natočit dopředu nebo zpětně, jsem přijmout nemohl. A zrovna v době intenzivního zkoušení jsem musel natočit něco, co nešlo odložit, a nebyla to proto radost, ale starost. A tomu jsem se snažil vyhnout.

Co je pro tebe při herecké práci nejdůležitější a kde čerpáš inspiraci?

Život – můj, rodiny i přátel. Rád se podívám na něco hezkého nebo si poslechnu něco zajímavého. Snažím se vyslechnout si mnoho pohledů a názorů, které pak v sobě procházím a zvažuji. A často se u toho zvažování nevědomky trochu mračím, ale není to osobní, jen taková vnitřně vnější samota. Spíš vypadám směšně.

Vím, že především u větších rolí rád využíváš toho, že máme v divadle profesi nápovědy, která ti pomáhá při nastudování textu. Znamená to, že si práci nenosis domů? Tvoje žena Dája ti doma takzvaně „nahazovat“ nemusí?

Práci si domů opravdu brát nechci, a pokud je některá z kolegů nápovědek k tomu svolná a je to potřeba, oslovím ji a někdy se domluvíme na nějaké formě pomoci. To vše v průběhu zkoušení a učení se textu. Při menších rolích mám po ruce svůj notýsek – nápovědníček. Ale s rolí jako takovou stejně musí pracovat každý sám, a je to tak dobře.

Jaký žánr je pro tebe jako herce nejzajímavější, nejlákavější? Drama? Komedie? Nebo na tom nesejde?

Na tom u mne opravdu nesejde. Ocením skvělou komedii i drama, a nemusím v ní ani hrát. Rád se jdu podívat na kolegy a mám radost, když se hra vyvede a diváci jsou plni silných dojmů a zážitků z představení. A pokud mám příležitost i v takové hře zkoušet, je to čirá radost!

Máš nějaký herecký sen, který by mohl aspirovat na (další) životní roli?

Sny mám. Ale nechám si je snít – ne „literárně sníst“. (SMÍCH) **AnZH**

J. PEJCHAL S TANECNÍ COMPANY
V MLADÉM FRANKENSTEINOVÍ, FOTO J. HROMÁDKO

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Tři sta osm let a čtyři dny od prvního uvedení měla na pardubických divadelních prknech premiéru **Molièrova** komedie **ZDRAVÝ NEMOCNÝ** a 21. února od ní uplyne už 45 let! Inscenaci pohostinsky nastudoval režisér **Rudolf Vedral**, jenž ji oděl do moderního kabátu: upravil text, přidal novou hudbu, písně i tance a herce vedl k maximálně civilnímu projevu. V Pochodní v roce 1981 po premiéře napsali: „*Podářilo se nalézt způsob, jak tlumočit Molièra na současném jevišti. Jistě, není to cesta jediná, možnosti je (jak ostatně v umění vždycky) celá řada, a našly by se i lepší, ale dá se předpokládat, že tento Zdravý nemocný může mít divácký ohlas, a divácký ohlas zasloužený!*“

Molière, vlastním jménem Jean-Baptiste Poquelin, se ve své poslední hře vysmál nejpošetilejším lidským slabostem – sebelitostí a hypochondrií, zároveň do ní nejsilněji vtiskl svou nenávist k lékařům, které považoval za nevědomé, zaostalé a ziskuchtivé.

A závěrem zajímavost – premiéra Zdravého nemocného se uskutečnila 10. února 1673, sice to už nebylo u dvora krále Ludvíka, ale v Palais-Royal, a měla ohromný úspěch. Při čtvrté repríze 17. února postihl Molièra, který hrál hlavní roli Argana, smrtelný záchvat přímo v závěrečné scéně na jevišti.

RaS

↑ IVANA BÍLKOVÁ (BELINA, ARGANOVA ŽENA) A ALEXEJ GSÖLLHOFFER (ARGAN)

↑ ALEXEJ GSÖLLHOFFER (ARGAN) A RADEK BARTONÍK (BERALD, ARGANŮV BRATR)

↑ JAN FIŠAR (TOMÁŠ, DIAFOIRŮV SYN) A LUBOMÍR POLÁCH (DIAFOIRUS, LÉKAŘ)

↑ JINDRA JANOUŠKOVÁ (TONINA, SLUŽEBNÁ U ARGANA)
FOTO OLDŘICH PERNICA

Ani MAKROPULOS musical není nesmrtelný...

Na konci února nás opět čeká jedna derniéra, jedno loučení, a to s divácky oblíbenou hudební inscenací Petra Novotného MAKROPULOS musical s Petrou Janečkovou v hlavní roli, za kterou získala užší nominaci na Cenu Thálie 2023 v oboru muzikál, opereta a jiný hudebně-dramatický žánr. Abychom si ji ještě trochu připomněli, položila jsem většině herců následující tři otázky:

1. S „Makropulkou“ se loučíme po necelých čtyřech letech. Bude se ti stýskat?
2. Vzpomeň si ještě, jak jsi hledal/a cestu ke své postavě? Bylo to snadné, nebo ne?
3. Jak bys zhodnotil/a setkání s hrou jednoho z největších českých dramatiků Karla Čapka v úpravě Petra Novotného?

PETRA JANEČKOVÁ – Emilia Marty

1. Po Makropulos se mi bude stýskat hodně. Nápad Petra Novotného, že udělá z Věci Makropulos muzikál, byl odvážný a jsem ráda, že mě a Ládu oslovil. Písně Gábiny Osvaldové a Ondřeje Soukupa jsem si zamilovala.

2. Najít postavu a její motivace je na naší práci to nejtěžší. Když přijde divák po představení a řekne: „To ti/vám sedlo.“ – to je ta největší pochvala, protože jsme to zahráli tak, že mu to přišlo opravdové. Vcítit se do postavy, které je 337 let je složité. (SMÍCH)

3. Panu Čapkovi skládám poklonu a nepřestanu jej obdivovat. Text je sto let starý, a přesto neuvěřitelně nadčasový a moudrý. Děkuji, pane Čapku, díky, pane Novotný, a díky všem kolegům!

LADISLAV ŠPINER – Johnny Smrt

1. Bude, poněvadž to byla perfektní práce, jak s Petrem Novotným, tak i s Ondrou Soukupem. Samozřejmě v mé roli nesmím opomenout ani choreografii Péti Parvoničové. Jsem rád, že jsme měli možnost natočit CD u Ondřeje Soukupa, a zanechat si tak vzpomínku napořád.

2. Když jsme začali zkoušet, věděl jsem, že to nebude lehké. Přeci jen věk nezastavíš a hýbat se v takové frekvenci na jevišti už zabere více přípravy než před třeba deseti lety. Ale měl jsem to mnohem jednodušší než Petra, která v podstatě nesleze z jeviště. Nejtěžší bylo kupodivu vyladit převleky mezi jednotlivými obrazy, poněvadž to je někdy opravdu „pit stop“ jako ve formuli 1...

3. Já osobně jsem Čapka moc nepotkal, byl jsem spíše průvodcem světa kabaretu a mezičlánkem v próze Čapkově, ale úprava Petra Novotného byla jedním slovem úžasná. Víím, že na tom pracoval několik let, a je to znát. Plus přidáme-li hudbu Ondřeje Soukupa otextovanou Gábinou Osvaldovou, tak vzniklo neuvěřitelně nádherné divadelní představení. Bude mi chybět.

MARTIN MEJZLÍK – Jaroslav Prus

Myslím si, že Čapkova hra Makropulos v úpravě a citlivé režii Petra Novotného, doplněna muzikou Ondřeje Soukupa a skvělými texty Gábině Osvaldové, byla dobrou dramaturgickou volbou a přesně zapadla do našeho repertoáru. Role Pruse patřila k mým oblíbeným, ale všechno jednou končí.

RADEK ŽÁK – Solicitátor Vítka

1. Nebude. Ale postavu solicitátora Vítka jsem měl rád.
2. Myslím, že u tak realisticky napsaných postav není nutné hledat motivace, jsou dané. Během zkoušení jsem si však často uvědomoval, že se mi Vítka nepodaří zahrát s takovou přirozenou lidskostí, jako jsem to viděl u svého profesora herectví Jiřího Valy v Národním divadle v inscenaci s Janou Hlaváčovou.
3. Sledoval jsem setkání Čapka s muzikálem. Byl jsem překvapen, že si neubližili. Nápadité, a přitom autora respektující mi přišly texty písní Gabriely Osvaldové. Osobně jsem byl vděčný za jasné a přesné připomínky Petra Novotného. Snad jsem je naplňoval a postavu nepodehrával, protože i když hrajete činoherní postavu, tak musíte myslet, že hrajete v muzikálu.

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ – Kristina

1. Určitě bude! Kristýnku mám moc ráda.
2. Vzpomenu si, že to nebylo tak jednoduché, jak jsem si původně myslela. Ale moc mě to hledání bavilo.
3. Líbí se mi, že se panu režisérovi povedlo dílo Karla Čapka oživit muzikálovými čísly, aniž by z přiběhu nějak vyčnívaly.

JOSEF PEJCHAL – Advokát dr. Kolenatý

1. Stýská se mi po lidech, ne po představeních. Ale jestli si vzpomenu? To ano. Kdykoliv zahlédnu jméno Karel Čapek a vzpomenu, co jsme mohli z jeho tvorby hrát.
2. Nemyslím, že by bylo zajímavé číst o podobných věcech.
3. Přišlo mi šťastné, když Petr Novotný vkusně přistoupil ke hře Karla Čapka tímto způsobem, a přitom nebyl zklamán divák činohry ani muzikálu.

TOMÁŠ LNĚNIČKA – Albert Gregor

1. Bude se mi stýskat. Je to jedno z mála představení, kde nepotřebuji mikroport. (SMÍCH)
2. Snadné to není nikdy. Ale když si rozumíte s režisérem, tak je to mnohem jednodušší.
3. S Karlem Čapkem jsem se za svůj divadelní život už párkrát potkal. Myslím, že Makropulos musical je svojí formou srozumitelnější pro širší diváckou obec.

ZDENĚK RUMPÍK – Hauk-Šendorf

Za tu dobu, co jsem u divadla, to mám nastavené trochu jinak. Role odchází a po nich přichází nové, jiné. Mě vždy spíš zajímala cesta k výsledku, to hledání. Pro mě nikdy práce na roli nekončila premiérou, ale pokračovala dál, na reprízách. Makropulku jsem měl rád, bavila mě. Škoda, že končí. Spolupráce s Petrem Novotným byla skvělá, ukázal mi směr a pak už mě nechal. Já si ji začal „navlékat“ na sebe. S autorem jsem měl tu čest se setkat v minulosti mnohokrát, vždy to byla krásná a tvůrčí práce. AnZH

KALEIDOSKOP PŘELOMU ROKU

- ↓ PO POHÁDCE PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ 30. LISTOPADU ZA DĚTI ZAMĚSTNANCŮ VČD DORAZILI **MIKULÁŠ, ANDĚL A ČERT**, DO KTERÝCH SE S CHUTÍ OPĚT PO ROCE PŘEVĚTLILI ALEXANDR POSTLER, KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ A PETR ČERVENÝ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

- ↑ 8. PROSINCE JSME SE V DÍLNÁCH SEZNÁMILI S NÁVRHY VÝPRAVY CHYSTANÉ HRY **FREDERICK**, KTERÉ PŘEDSTAVILI SCÉNOGRAFKA MARTA ROSZKOPFOVÁ A V PARDUBICÍCH DOBRĚ ZNÁMÝ REŽISER RADOVAN LIPUS (JAKO BRÍTVÁ, AŽ NA VĚKY A DALŠÍ). FOTO PETR ŠEDIVÝ

- ↓ JANA UHEROVÁ 11. PROSINCE UVEDLA DALŠÍ DÍL SVÉ TALK SHOW **BEZ KOSTÝMU**, DO KTERÉ SI POZVALA REŽISERA MLADÉHO FRANKENSTEINA PETRA GAZDÍKA A JEHO SPOLUŽÁKA, BYVALÉHO ČLENA SOUBORU VČD MILANA NĚMCE. FOTO PETR ŠEDIVÝ

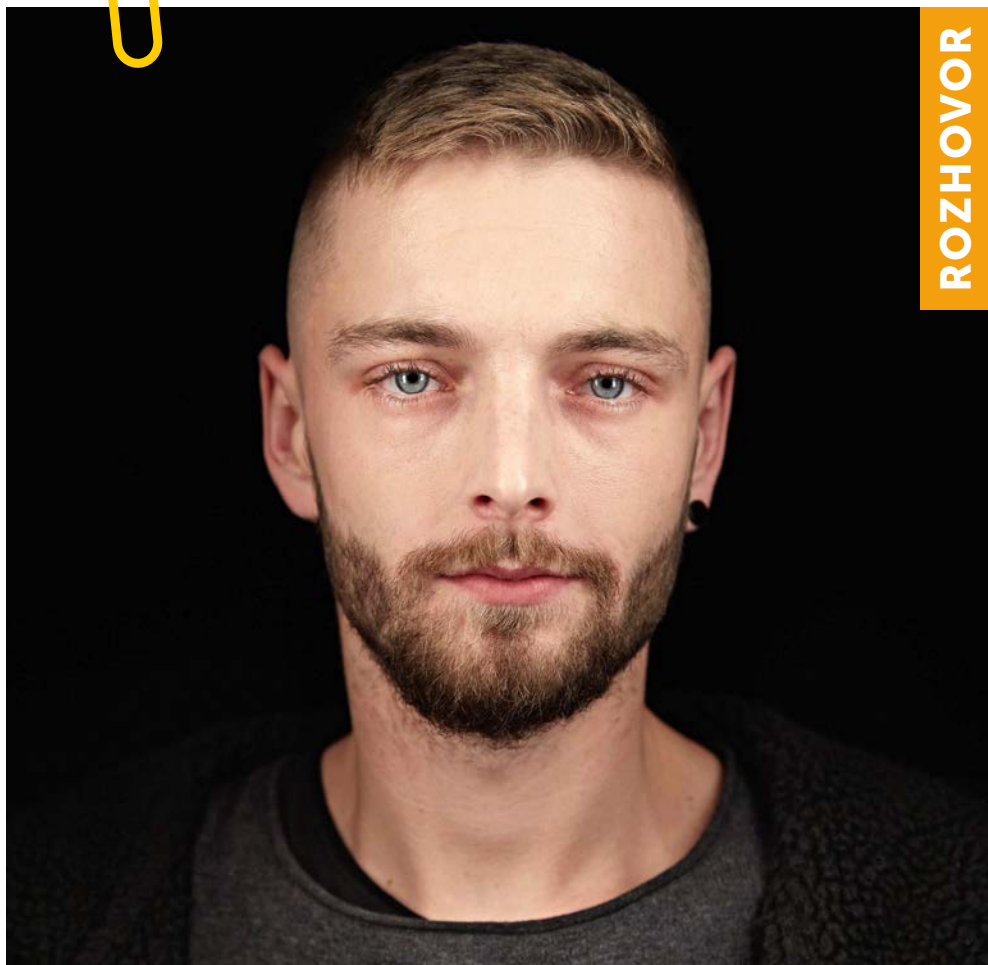

- ↑ 17. PROSINCE SE DO PROGRAMU **LIONSKEHO PUNČE**, JEHOŽ VÝTĚZEK BYL VĚNOVÁN NEMOCNÉ KAROLÍNĚ HORVÁTOVÉ, ZAPOJILY TAKÉ DAGMAR NOVOTNÁ, ELIŠKA JECHOVÁ, MARTINA SIKOROVÁ A PETRA JANEČKOVÁ ZA DOPROVODU KAPELY KOSTEAM. FOTO PETR ŠEDIVÝ

- ↓ SBÍRKA BĚHEM **CHARITATIVNÍ SNÍDANĚ** ZAMĚSTNANCŮ VČD, KTERÁ SE KONALA 18. PROSINCE V PODKROVNÍ DIVADELNÍ ZKUŠEBNĚ, TENTOKRÁT VYNESLA 6 700 Kč. I TATO ČÁSTKA PODPOŘILA RODINU KAROLÍNY HORVÁTOVÉ. FOTO BARBORA SECKÁ HALÁK

- ↑ NAŠI HERCI NECHYBĚLI ANI NA **VÁNOČNÍCH TRZÍCH** NA PERNŠTÝNSKÉM NÁMĚSTÍ, KDE 19. PROSINCE VYSTOUPILI S PÁSMEM NEJEN MUZIKÁLOVÝCH PÍSNÍ, NĚKOLIK SONGŮ ZDE ZANOTOVALI TAKÉ JAN VÁPENÍK A ELIŠKA JECHOVÁ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Ohlédnutí a rozhlédnutí s novým dramaturgem VČD

Na začátku této divadelní sezóny omladil dramaturgický tým VČD LADISLAV NUNVÁŘ, v předchozích letech tvůrce několika literárních pořadů v našem Poediu (Čas svařeného vína, Blázen ze Saint Clement's, Miloň Čepelka básník a #tajuuu#plna#zahradka) a dramaturg scénického čtení Město moře hoře. Pochází z Křižánek, studoval v Brně a první angažmá získal v roce 2017 v Klicperově divadle v Hradci Králové. V novém pardubickém angažmá už má za sebou premiéru inscenace Bang a scénického čtení Influencerky, je tedy nejvyšší čas ho představit.

Láďo, tvoje rodná obec leží na hranici Čech a Moravy. Kam víc patříš?

To je na rozjezd docela těžká otázka. Pocházím z moravské části Křižánek – vesnici rozděluje řeka Svatka na moravskou a českou. Na střední školu jsem chodil do Nového Města na Moravě,

několik let jsem žil a studoval v Brně. Teď už jsem devátým rokem v Pardubicích, kde jsem moc spokojený, takže nyní patám spíš do Čech, ale na Moravu jsem rozhodně nezanevřel. Rád se vracím domů i do Brna. A i po letech v Pardubicích, když je tma, tak občas rožnu světlo. (SMÍCH)

Jaké bylo dětství a útlé mládí na venkově?

Bylo hezké, z dnešního pohledu by to asi byla dost velká nuda. Internet jsme doma měli, až když jsem byl na střední škole, mobil jsem dostal na druhém stupni a věčně jsem neměl kredit, naštěstí tenkrát frčelo hlavně provzvánění. Prázdniny a dva víkendy v měsíci jsem trávil u prarodičů ve vedlejší městečku, kam jsem také chodil na základní školu. Takže jsem tam měl kamarády a kamarádky, se kterými jsme hráli hry na sokolské zahradě, jezdili na kole anebo se brodili v řece a stavěli přehrady. Byla to pohoda, i když jsem byl pod dědovým bedlivým dohledem. Ten hlídal, abych nechodil pozdě domů, a hlavně nezaháel ve škole. Myslím, že jsem byl ve škole dost svědomitý, teda aspoň na základce. Mým oblíbeným dnem byla středa, protože to měla otevřeno malá knihovna, kde jsem rád trávil čas. Hodně jsem četl, a to mi zůstalo do dneška.

Zajímalo tě už tehdy divadlo? Jezdil jsi někdy na představení?

O divadlo jsem se začal zajímat na druhém stupni základní školy. Tenkrát škola pořádala pravidelné divadelní zájezdy, kterých jsem se s mamkou nebo sám účastnil. Také jsem v té době poprvé viděl kočovné divadlo a přišlo mi skvěle takhle žít a cestovat. To jsem měl asi po pradědovi, který utekl s kočovnými, než mu to prababička zatrhlá. Dnes už mi to kočování z místa na místo tak skvěle nepříjde.

Údajně ses toužil dostat do Prahy. Byl v tom zájem o nějakou konkrétní vysokou školu, nebo o život ve velkém a kulturobařeném městě?

Ano. Praha byla mým velkým snem. Na gymnázium jsem jezdil pravidelně do pražských divadel. Většina kapesného padla na vlak a na vstupenky. Také jsem zde měl díky divadlu několik kamarádů, to byl jeden z důvodů, proč jsem chtěl právě do Prahy. Prál jsem si dostat se na DAMU nebo na žurnalistiku. Ale ani jedna možnost nevyšla.

Místo do Prahy jsi odešel do Brna a vyskytl ses hned na třech vysokých školách. Pověz o tom něco.

Do Brna jsem původně nechtěl hlavně proto, že jsem to město vůbec neznal. Ale hodně rychle jsem si ho zamiloval. Začal jsem studovat na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity obor Český jazyk a literatura. Ale během studia jsem stále více zjišťoval, že by mi stačila pouze literatura. Po třech letech jsem se rozhodl, že tohle lingvistické trápení raději ukončím. V té době jsem totiž již studoval obor Teorie a dějiny divadla, rovněž na Filozofické fakultě. A během tohoto studia jsem složil talentové zkoušky na JAMU a souběžně začal studovat divadelní dramaturgii v ateliéru u pana profesora Cejпка. Když se vrátím k mému prvnímu oboru, tak jsem ale zpětně vděčný za tuto zkušenost. Nejen že jsem potkal spoustu skvělých lidí s podobným smýšlením, ale také jsem se naučil kritickému myšlení. Ovšem i dnes je jednou z mých nejčastějších nočních můr (hned po maturitě z němčiny) zkouška z morfologie.

Tvůj první záznam v rejstříku (samozřejmě profesním) je u inscenace Macocha, která vznikla v koprodukcí brněnského HaDivadla a pražského Studia Hrdinů. Nejsi tam psán jako dramaturg, uvedena je odborná spolupráce. V čem spočívala?

Myslím, že jsem byl v křesném listu zapsaný jako asistent režie, ale tak bych se to rozhodně netroufal nazvat. Spíš jsem byl pozorovatel, který měl říkat svůj názor. Byla to pro mě čest, že si mě režisérka Kamila Polívková vybrala. Její práci jsem obdivoval a stále obdivuji. V prvéku na JAMU jsem viděl její inscenaci Skugga Baldur (Syn stínu) ve Studiu Hrdinů, která na mě intenzivně zapůsobila. Ten pocit z představení, kdy mi chvilku bylo i fyzicky špatně, si pamatuji dodnes. To možná zní jako negativní recenze, ale naopak. Byla to velmi vydařená a silná inscenace. U Kamily je poznat, že je vystudovaná scénografka, protože její režie jsou velmi obrazové, hodně pracuje i s principem live cinema – a hlavně je při zkoušení lidská.

Jaké bylo setkání s autorkou literární předlohy Petrou Hůlovou?

Když jsem se s Petrou Hůlovou poprvé potkal na zahajovací zkoušce, tak jsem z ní byl docela nervózní. Mám z autorů přirozený respekt. Tato nervozita trochu opadla, když jsme spolu jezdili vlakem, Petra do Prahy, já do Pardubic.

V sezóně 2017–2018 ses podílel na čtyřech inscenacích v Hradci Králové. Chceš o nich něco povědět?

Jako úplný nováček jsem dramaturgicky spolupracoval s režisérem Petrem Štindlem na inscenaci Osm žen, hudební detektivní komedii. Právě při této práci jsem se blíže seznámil s dámskou částí souboru. Druhou mojí premiérou byl Sen noci svatojánské aneb Čas probuzení, adaptace Shakespeara od Davida Drábka. S Davidem jsme ještě pracovali na další komedii Klášterní ulice aneb To je vražda, hopsala! U něho jsem si vyzkoušel zase úplně jiný styl práce. David hodně vychází z herecké improvizace. V Hradci se mi splnil i jeden divadelní sen – spolupráce s režijní-dramaturgickým tandemem SKUTR

(Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský). S nimi jsem spolupracoval na adaptaci Dostojevského románu Bratři Karamazovi. Ačkoliv mě první angažmá trvalo pouze jednu sezónu, bylo velmi obohacující.

V době hradeckého angažmá jsi už bydlel v Pardubicích. Jak ses tady ocitl a jak se ti v Pardubicích žije?

Do Pardubic jsem se přesunul ještě během JAMU – zamiloval jsem se. A po roce neustálého cestování a dvojího bydlení jsem se rozhodl, že po osmi letech v Brně je čas na změnu. A bylo to stejné jako u mého přestěhování do Brna. V Pardubicích jsem nikdy předtím nebyl a nikoho dalšího neznal. Bude to znít asi divně, ale první místo, které jsem tu navštívil, byl hřbitov a krematorium. Jsem totiž fanoušek Spalovače mrtvol a celkové tvorby Ladislava Fuxe. Žije se mi tu hezky, jenom mi chybí kopce.

V našem divadle jsi byl častým divákem. Na která představení vzpomínáš?

Rád vzpomínám natáčkou na inscenace: Až ustane déšť, Maryša, Kvítek z horroru, Konec masopustu nebo Rychlost dopadu sněhové vločky.

Pro divadlo je dobré, když je dramaturg místní. Ty jsi u nás navíc dvě sezóny pracoval v obchodním oddělení, což je pro dramaturga cenná zkušenost. Ovlivnila nějak tvoje uvažování o repertoáru?

Myslím si, že dva roky v obchodním oddělení udělaly své. Když mě napadne nějaký titul, říkám si, jestli by se mohl dobře prodávat. Ale rozhodně nechci, aby to převládlo nad uměleckou kvalitou textu. Víc mě asi ovlivnila moje pozice, při které jsem měl na starost dopolední školní představení. Nyní hodně přemýšlím nad tituly, které by byly vhodné a přínosné pro mladší diváky. A rád bych více spolupracoval se školami i na dalších možných divadelních aktivitách.

Zajímá mě srovnání: Když si vzpomeneš na představy, které jsi měl o dramaturgii za studií, a porovnáš je s tím, co v tomto oboru děláš a zažíváš v každodenní praxi...

Představa na škole a divadelní realita jsou velmi rozdílné. Na škole je to více tvůrčí činnost, dialog režiséra a dramaturga, nemusí se řešit, zda je ten titul vhodný divácky, ale spíše, jestli je vhodný pro studenty herectví, kteří v něm budou účinkovat. Spoustu administrativních úkonů, které v praxi musím řešit, na škole vyřizovali studenti divadelního managementu. V praxi mě překvapilo, že v dramaturgii je i dost úředničiny.

Otázka, jaké divadlo máš rád, je oblučně obecná. Přesto prosím, zkus odpovědět.

Je podobně záludná jako otázka, zda jsem víc Čech, nebo Moravák. (SMÍCH) Nemám úplně vyhraněný divadelní vkus. Rád si zajdu na alternativní divadlo i aktuálně inscenovanou klasiku a moc rád navštívím dobře udělaný muzikál. Na jaře bychom měli letět do Londýna, tak tam se na ty muzikály vyloženě těším.

Co chystáš do budoucna? Průběžně načítám nové hry,

beletrii i poezii, hodně jezdíme s kolegyněmi po divadlech a sledujeme, jaké nové inscenace vznikají i jací režiséři a režisérky se rodí na uměleckých školách. Na jaře mě čeká další INprojekt na Malé scéně, tentokrát to bude hra o dvou mladých lidech. V tuto chvíli dávám dohromady scénář na dubnové Poedium, kde jsme se rozhodli udělat jako scénické čtení knihu Raye Bradburyho 451 stupňů Fahrenheita, kterou vizionář Bradbury napsal v 50. letech 20. století. Jak jsem říkal výše, chtěl bych se ve své práci více zaměřit na studenty, proto jsme zvolili i tento maturovitní titul. V příští sezóně to vypadá, že si vyzkouším i dramaturgii na hlavní scéně. A taky jsem se začal podílet textově na Divadelním vlogisku, což jsou tematické video pozvánky k nám do divadla. Do budoucna bych rád více spolupracoval s Bárou Seckou Halák, která má na starosti divadelní sociální síť. Plánujeme na příklad divákům více představit Malou scénu a ukázat, že tento prostor je fajn a plnohodnotný. A máme ještě spoustu dalších nápadů, ale ty bych zatím neprozrazoval.

JaP

NA ZKOUŠCE SVÉ PRVNÍ PARDUBICKÉ INSCENACE BANG. FOTO P. ŠEDIVÝ

ŠTĚDRÁ PŮLNOC V DIVADLE

Pardubické Vánoce jsou jedinečné tím, že po štědrovečerním rozdávání dárků pravidelně ožívá centrum města. A k prodloužení sváteční atmosféry láká i otevřené Východočeské divadlo, kde o půlnoci začíná ŠTĚDRONOČNÍ ZPÍVÁNÍ.

Dlouhou tradici jsme neporušili ani letos a opět po roce uspořádali neformální setkání diváků s herci, kteří výjimečně nevystupují v nazkoušených rolích, ale sami za sebe. Divadlem se znovu nesly nejen koledy, ale také vánoční vzpomínání a vyprávění, jeviště mimořádně patřilo i odvážlivcům z řad publika a hostům a nechyběly ani vánoční dárky... O příjemnou atmosféru a hudební doprovod se postarala kapela divadelních přátel s názvem Kosteam.

Každoroční charitativní sbírka – neodmyslitelná součást programu výjimečné divadelní noci – znovu potvrdila, že Češi mají srdce na pravém místě a dokážou být štedří. Výtežek byl letos věnován rodině **Karolíny Horvátové**, které lékaři v osmi letech diagnostikovali MSA – míšní svalovou atrofií a jejíž rehabilitace a další léčba je velmi nákladná. **Během Štědronočního zpívání se mezi diváky vybralo 34 700 Kč. Zaměstnanci divadla přispěli 6 700 korunami. Předvánoční Lionský punč vynesl 31 500 Kč. Částku ještě navýšil pardubický Lions Club, jenž věnoval 50 000 korun, a štedrá byla i Nadace Lenky a Romana Šmidberských, jejíž šek měl hodnotu 50 000 korun. Celkem tak sbírka vynesla úctyhodných 172 900 korun, což je o 24 363 více než v loňském roce! Všem dárcům patří velký dík!**

RaS

↑ BĚHEM VÝJIMEČNÉ NOCI V DIVADLE ZAZPÍVAL TAKÉ NOVÝ ČLEN SOUBORU JAN VÁPENÍK.

↑ ŠEKY NADACE LN MANŽELŮ ŠMIDBERSKÝCH A LIONS CLUBU NA REHABILITACI KAROLÍNY HORVÁTOVÉ PŘEDÁVALI ŘEDITEL VČD PETR DOHNAL A ALEXANDR KREJČÍŘ.

↑ LADISLAV ŠPINER A JINDRA JANOUŠKOVÁ V HLEDIŠTI MEZI DIVÁKY PŘI SBÍRCE PRO NEMOCNOU KAROLÍNKU.

↑ SVÝM ZPĚVEM DIVÁKY ROZNĚŽNILY I MARTINA SIKOROVÁ S PETROU JANEČKOVOU. FOTO PETR ŠEDIVÝ

Jan Schindler & Šimon Pikous

VÝSTAVA
VE FOYER

Premiéru inscenace Frederick v sobotu 21. února doprovodí ve foyer vernisáž výstavy rytého skla JANA SCHINDLERA na fotografiích ŠIMONA PIKOUSE.

Jan Schindler se uměleckému zpracování skla věnuje od roku 1992. Po absolvování oboru Rytí skla na Střední uměleckoprůmyslové škole sklářské v Železném Brodě získával praxi u nejlepších rytců v oboru a dále v rámci mnohých domácích i zahraničních předváděcích akcí, např. Skleněné městečko v Železném Brodě (2010, 2011 a 2012), Mitsukoshi Store Tokyo a Chiba pro firmu Royal Glass v Tokyu (2006 a 2007) nebo Denk-mal KUNST v Zittau (2017) a mnohé jiné.

Realizuje běžné komerční rytiny na zakázku, ale i autorské originální návrhy na klasickou nebo netradiční surovinu. Vytváří jak negativní, tak pozitivní rytinu na nápojové sklo, vázy, misky, bloky a mnohé další. Zpracovává motivy fauny i flory, ornamenty, figurální motivy, portréty, krajiny, architekturu, nápisy, monogramy, abstraktní motivy a jiné.

Vystavuje v Čechách i v zahraničí, jeho díla jsou zastoupena v řadě soukromých sbírek

a muzeí. Dlouhodobě pracoval pro firmu Sklo Šafránek, dále spolupracoval s firmami Moser Karlovy Vary, Halama Glass v Železném Brodě, Wiesensteiger Gaswerkstätte. V roce 2017 byl oceněn americkým The Corning Museum of Glass. V současné době vyučuje na SUPŠ sklářské v Železném Brodě obor Rytí skla. Více o autorovi na www.jan-schindler.eu.

Šimon Pikous – profesionální fotograf se specializací portrét a užité umění – absolvoval magisterské studium na ITF při Slezské univerzitě v Opavě. Učí na Liberecké škole fotografické, kterou také založil. Pedagogickou činností se zabývá i na Střední škole oděvního designu v Liberci, Slezské univerzitě v Opavě a Technické univerzitě v Liberci. V jeho fotografické tvorbě se dá sledovat inspirace romantismem, dekadencí i novou objektivitou. Vystavuje v galeriích v tuzemsku i v zahraničí. V roce 2016 získal Czech Press Photo v kategorii Portrét.

V roce 2015 souběžně v Severočeském muzeu a Oblastní galerii v Liberci vystavil úspěšné cykly Sechzehn Äpfel aus dem Gärtchen der Tante Frieda a Die Walküre, které se zabývaly historií a mytologií severních Sudet. Dalším pokusem o vyrovnání se „sudetskou“ a rodnou krajinou je dosud nedokončená série fotografií nazvaná Nové horizonty (2017). Během covidové pandemie (2020–2022) se uzavřel do sebe. V niterné výpovědi vytvořil a vystavil tři cykly Dechberoucí fotografie, Vzorník ochranných prostředků a Marný pokus o autoterapii. Ve stejné době vznikl krajinařský meditační cyklus Ploučnice – Sen o tichu. Poslední výstavní projekt z roku 2025 se jmenuje Zbylo nás šest a je portrétem šesti loutek po požáru dětského centra Motýčkovice. RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 www.vcd.cz
📍 VCD PARDUBICE 📷 VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ – ÚTERÝ 10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK 10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752
PONĚLÍ – ČTVRTEK 11.00 – 23.00
PÁTEK 11.00 – 00.00
SOBOTA 16.00 – 00.00
NEDĚLE 16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD ÚNOR 2026 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. JANEČKOVÁ, MAKROPULOS MUSICAL, FOTO J. SEJKORA